

FAMILIA.

BUDA-PESTA

26 Octomvre st. v.
7 Noemvbre st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.

Redactiunea: strada arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 81.

ANULU XIV.
1878.

Pretulu pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Români'a 2 galbeni.

Societatea pentru fondu de teatru românu.

Se aduce la cunoscinti'a onoratului publicu, că adunarea Societății pentru fondu de teatru românu, care s'a anunțiatu pe 10 si 11 oct. la Alba-Iulia, dar la cererea comitetului arangiatoru s'a amânatu, se va ține la 17 si 18 noemvbre st. n. an. c. totu în Alba-Iulia si cu program'a publicata în nr. 66 alu „Familiei.“
Budapesta 26 oct. 1878.

Iosifu Vulcanu,
secretaru.

Iosifu Hosszu,
vice-presied.

Operele teatrale ale dlui V. A. Urechia.

(Raportul adresatu Societății Academice Române.)

Comisiunea noastră m'a însărcinatu a-i da sêma despre cele 2 volume de teatru (unulu de drame si altulu de comedii) ale dlui V. A. Urechia, cari au esitu de sub tiparu în lun'a trecuta.

Acêsta sarcina am primit'o cu atâtu mai multa multiamire, cu câtu ea marginesce rolulu meu de recensoru alu acestei publicatiuni la simpl'a rememorare a suceselor ce au obtinutu pe scen'a româna, în acesti ultimi ani, cele mai multe din operele teatrale ale autorului.

Aceste opere sânt asiá de bine cunoscute de întregulu publicu românescu, în câtu socotescu că este cu totul de prisosu a face o recensiune minuțioasa a lor dinaintea unei adunări de literati români.

Me voiu margini dar, în urm'a nomenclaturei operelor cuprinse în citatele volume (lucrare ce-mi este chiar împusa prin rolulu meu de raportoru), me voiu margini, dîcu, a pune în evidentia — pe câtu mijlocele me vor iertá — titlurile ce posedu cãrtile date în cercetarea mea pentru a obtine, în acestu anu alu tiparirii lor, resplat'a, si onorica si remuneratôre, ce a fost incredintata de nemaritorulu între noi Naturelu, spiritului luminatu si nepartinitoru care totu-de-una a domnit si trebue sê domnesca în sinulu Societății academice române.

Că sê rafuescu îndata semile bibliografice, ce-mi sânt date în cercetare, voiu enunția pe rîndu titlurile dramelor si comedielor continute în acele 2 volume; si sânt incredintiatu, dlor, că marea majoritate a acestor simple titluri va redestepá în memori'a dvostre stralucite serbatori teatrale, în cari ânimele asistintilor au încercatu, când simțieminte mândritôre de patriotismu, când farmeculu placutu de a ascultá graiu românescu mánuitu cu maestría, când în fine o veselía totu-de-una produsa prin oneste si bine cumptate trasuri comice ale vietii nôtstre sociale.

Ori câtu de multe aru fi parutu, fia-caruia din

cei mai grei la fire, adeca din cei mai esigenti critici literari si artistici, imperfectiunile materiale, sub cari acele opere li s'au prezentatu pe scena, nu remâne mai puçinu adeveratu, că pipaindu-si si cântarindu-si fiacare cu de-ameruntulu variatele impressiuni ce a resimțitu în acele serate, fâra îndoiela va culege dintr'ênsele o câtime de emotiuni sincere destulu de însemnate spre a-si puté formá cu dênsele — adunate tôte la unu locu — o cunoscintia lamurita despre meritele positive ce au aceste opere, în sinul literaturii naționale din timpii nostri.

Astfel deca vom radica, dinaintea cugetului nostru literaru, cortin'a scenei românesci si vom trece repede în vedere creatiunile originale cari s'au mișcatu pe acea scena în cursu de unu decenu si jumetate în cóce, apoi sê spuna cu buna credintia ori-cine deca nu resaru, mai pe sus de ori-care altele, actiunile dramatice cari ni-s'au prezentatu acolo sub firm'a „Vornicului Buciocu“ (drama istorica în 5 acte, represintata mai ântâiu pe teatrulu din Bucuresci la 1867), sub aceea a „Banului Maracine“ (drama naționale în 4 acte), a „Porcarului si Maria Sa“ (imitatiune dramatica în 3 acte); adiminitôre spectacole, cari ambele au sucesu în anulu 1872, în fine chiar si a placidei elegii dramatice care, cu ênsasi limb'a arcaica si blajina a „Învetiaturilor lui Négoe Basarabu“, a înfatșiatu pe scena, la redeschiderea teatrului din 1875, „Curtea lui Négoe Voda“, drama cu spectacolu în 4 acte.

Asemeni când, în fruntea volumului de Comedii, citimu titlulu gingaselor scene ce s'au jucatu mai ântâiu la 1868 sub numele de „Oda la Elisa“, nu putemu tagadui că elu destepa în noi o amabile si placuta amintire. Si teatrulu si tiparulu au consântitu valôrea literara a acestei floricele dramatice.

Mai puçinu apretiuite, dar pentru aceea nu de locu lipsite de meritele ce se ceru unor opere literare destinate teatrului, sânt comediele localiste sub numirile de: „Balulu Mortului“ din 1863 (care a mai fost odata tiparitu) si „Advocatu ori Paiatia?“ ce s'a jucatu la 1876

Sê adaugamu înca, fâra de a uitá că tôte cele urmatôre ni se aducu la cumpan'a criticeii cu însusirile de usuritate, ce le înflige (adese ori nedreptu) form'a si titlulu lor de improvisatiuni, mai ântâiu comedi'a-farsa numita „Angina defterica“, din 1872, apoi balad'a în actiune purtându titlulu de „Fidantiat'a Imperatorelui“ si scenet'a cu cântári dîsa „Vestea cea de bucuría“, ambele din 1869; în fine, spre a încheia pe deplinu nomenclatur'a scrierilor tiparite séu retiparite în aceste 2 volume, scenet'a infantina din 1874 intitulata „Sântulu Nicolae si copiii cei cuminti.“

Ací, dlór, în acésta colectiune de patru drame cu subiecte împrumutate séu aplicate tradițiunii nóstre naționale, si de șapte creatiuni de unu caracteru mui usioru, se cuprinde de ocamdata activitatea dlui Urechia în cerculu literaturii dramatice. Acésta activitate se destinde peste vr'o 12 séu mai bine dicéndu peste 9 ani, dela 1863, ori mai bine dela 1867, când s'a jucatu „Vorniculu Buciocu“, pâna la finele lui 1875, când s'a aretatu pe scena „Curtea lui Négoe Voda.“

Natur'a celor mai multe din aceste opere dovedesce, că ele au ocupatu timpul îndelungu pe autoru, atâtu prin studiu câtu si prin meditațiuni pentru pregătirea si combinarea țișeturilor dramatice, câtu si prin îngrijirea cu totul speciala ce dsa a acordatu stilului.

Într'unele note la operele sale cele mai bine compuse si scrise, d. Urechia ne marturisesce c'a fost nevoitu a le produce în pripa. Déca înse despiciamu cu atentiune elementele improvizate ale chiar acelorasii opere, vom recunósce că, osebitu de combinatiunile dramatice ce autorulu a aflatu în propri'a imaginațiune, a trebuit sé posedá unu contingentu solidu si variatu de cunoscințe asupra faptelor istorice, asupra vechilor usuri si datine naționale, asupra limbei românesce din diferite epoce si diferite regiuni, pentru că, cu acestu îmbelsiugatu materialu adunatu de mai nainte în mintea sa, sé fi pututu înșghieba atâtu de iute opere cărora nu li se potu contestá merite multe si felurite. Meritele ce caracteriza productiunile teatrale ale dlui Urechia, mai cu séma ale acelora ce-si afla subiectele în tradițiunile naționale, se invederéza în modulu celu mai stralucitu când punemu aceste opere în fația cu mai totu ce s'a produsu în acelasi geniu în totu timpul câtu a lucratu si dlu Urechia. Abiá déca vr'unulu din autorii români a cunoscutu si-a știutu sé utilizeze asiá de bine cá dsa fapte si datine ale trecutului, simțiminte si expresiuni, pe cari ni le-au pastratu scrisele vechi si tradițiunile poporale ale Românilui. Sub acestu punctu de vedere specialu, operele teatrale ce a datu estimpu la lumina d. Urechia, putemu dice cu încredințiare că sânt nu productulu literaru esítu de sub tiparu celu mai nimeritu alu anului, ci complexulu celu mai meritoriu si celu mai variatu alu întregului decenu.

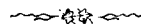
Mai în tóte dramele sale regasimu fapte de competenía pe cari ni le-au pastratu cronicile séu legendele trecutului, si acele fapte sânt totu-de-una alese printre cele cari mai cu séma potu deșteptá si înalțiá în ânimele contimporanilor amorulu patriei, credinți'a în virtutile naționale, devotamentulu cátra totu ce e bunu si cátra totu ce e adevératu folositoru atâtu patriei câtu si cugetului individualu.

S'ar puté dice în adevéru, că o asemenea tendinția este generala printre autorii dramaticei, atâtu la noi câtu si aiurea. La acésta vom respunde, că nu e datu tuturor a distinge cu tactu si a folosi cu talentu acele fapte si acele cuvinte cari sânt mai cu séma menite a reproduce efectulu cerutu asupra unei generațiuni, diferita sub multe raporturi, si morale si literare, de acele care le-au produsu si le-au povestitu. La noi, dlór, autorulu de care ne ocupamu este de siguru celu carele, într'unu numeru mai mare de opere dramatice, a știutu mai bine sé reînvie, în ochii si audiulu publicului modernu, virtutile si graiulu timpilor nostri trecuti.

Cá autoru dramaticu se cuvine sé recunóschemu dlui Urechia, cá unu adevératu meritu particularu alu seu, o însusire de stilista ce une-ori i s'a imputatu dsale cá o imperfectiune, cá sé nu dícu unu defectu. Amu auditu facéndu-se vina dlui Urechia cá fras'a dsale, în scriere, este pré multu trunchiata, pré scurta, pré adese menita a produce unu efectu sclipitoru. Nu e sarcin'a mea, dlór, d'a judecá operele narrative séu oratorice ale dlui Urechia; dar, întru ceea ce privesce scrierile sale dramatice, apoi trebue sé constatu, împreuna cu toti criticii antici si moderni, că nici unu chipu d'a scrie nu este mai apropiatu scenei de câtu stilulu cu frase scurte, rapedi, trunchiate, cari facu ca dialogurile sé succéda cu iutiéla, întretinéndu astfel mereu interessulu în auditoriu si producéndu, câtu se póte mai adesea, efecte neașteptate, schinteitóre, prin expresiuni de acele cari cá fulgerulu luminos la vadere, isbescu fâra veste si putericu audiulu si imaginațiunea.

Déca într'adeveru dlu Urechia are aiurea defectulu unui asemenea stilu, apoi trebue sé marturisi, că, în operele sale dramatice, acestu defectu este unu mare meritu, pe care — mai multu de câtu toti câti au scrisu la noi pentru teatru — dsa ilu posede. Asiá dar, dlór, credu că, în ultima analiza, operele ce miati datu a cerceta sânt opere cari, atâtu sub raportulu fondului câtu si sub acela alu formei, si mai presusu de tóte sub acela alu tendinței merita a obtíne ori ce distinctiune, ori ce recompensa, printre productiunile literare nu numai ale anului în care ele s'au tiparitu, dar si ale întregului restimpu în care ele s'au ivitu în fači'a publicului.

A. Odobescu.

Maritata si totusi fara barbatu.

— Romanu americanu, de Mrs. May Agnes Fleming. —

(Urmare.)

Când audí acelu sgomotu, o cuprinse unu floru. Altcum tóte erau în tacere mortala, încâtu audise a 9 óra baténdu din turnurile orásiului.

— Nóue óre! Potu fi si dóue pâna ce vor veni dupa mine. De asiú puté celu pușinu dormi.

Ea îngenunchiá si-si finí rugatiunea de sér'a mai cu multa pietate, decátu alta-data si apoi se asiédiá pe fotelu.

Cine a siédiutu óre aici ultim'a-óra?

Polly se înveli în shawl, închise ochii si cercá sé cugete la órele placute de ieri si la bucuri'a, când Ralf Fane va veni sé o duca în Priory cá sé siéda lângá elu.

Între astfel de cugete o cuprinse somnulu.

Ea dormise multu.

Lumin'a lunei luminá fantomaticu în chilia, si de asupra ei se audiea unu sgomotu de clotiani, asemenea unei armate de fantome.

Fost'au unu vis, cá audise o usiá deschidéndu-se si niste pasi apropiându-se?

Polly tresari.

Lun'a se ascunse în nori, în chilia erá întunecutu completu.

— Óre ce a fost?

Afara în coridoru se audira niste pasi omenesci, cari se apropiau de usiá.

Acést'a se deschise scartîindu.

Tiner'a fetitîa se sculă. Ânim'a încetă a-i bate, si fiori reci o cuprinsesa. Fostu-a ôre frica?

Prin usî'a deschisa se zarî lumin'a si în pragulu usiei statû o femeia, care dupa puçina traganare pasi directu spre ea.

Capitlulu IV.

Facia 'n făcia.

Fostu-a Olivia, Lady Charteris, în adevêru indiferenta? Uitat-u ea fetitî'a, pe care nainte de 14 ani a parasit'o?

Erau ômeni, cari afirmau, cumca fiintî'a ei e atâtu de rece si fâra colóre, cá si faci'a ei seriôsa si palida, si ea nu-si iubescè nici soçîulu nici fetitî'a.

Înstrainarea ce nedisputabilu esistă între soci, nu eră secretu. Ei locuiau sub unu acoperamentu, observau esteriórele formalitâti de curtesia, si totusi erau cá polii de indepartati. Asiă a fost dela nascerea Mathildei. Déca se întelnuiau pe trepte séu în coridoru, si aceste erau unicele locuri unde se întelnuiau ei fâra martori, — ea trecea pe lângă elu cu superbia si se feriă, cá nu cumva sè se atinga de hain'a ei. Si de o agraiă elu la mésa, ea i respunde scurtu, fâra a caută în faci'a lui. Erau momente de interesse caracteristiche, sè o observéie, sè o tîna rece si fâra viétîa cá pe Diana lui Louvre, cu care o si asemenă, sè o privésca cu ochi suridiëndi, nadasîndu tóta mân'a, care luciă din adânceimea ochilor lui.

Si care ôre eră culpabilu?

De comunu se judecă ea de culpabila; nu eră rece si abstracta, pe când Sir Hugo eră totu-de-una amicabilu si complasantu. Firesce, sînt ômeni, cari în societate briliéza, acasa înse sînt egoisti si nerespectuosi, si-si în faci'a baronului zacea o espressiune, ce pe multi i inspaimëntă.

Numai odata a vorbitu Lady Charteris cu Lordulu Montalien despre acele impregiurări.

— Sir Hugo m'a insultatu, Mylord, si de s'ar rogá de iertare pe patulu mortii, încá nu i-asi iertă.

Si ochii ei cei negrii schinteiau de mânîa, încâtu Lordulu Montalien nu cutezà mai multu a încercá o complanare între dênssi.

Mathilda eră idolulu si tipulu tatâne-seu. Nimicu nu a mostenit dela mum'a ei, si Sir Hugo se bucurá despre acést'a.

Ôre putea Oliva sè o iubésca, déca pe tatalu ei îlu urîá?

Mathilda se alipiá de baronulu si nu aretă càtra mum'a ei nici o iubire.

Erau niste impregiurări abnorme, si ômenii aveau în câtva dreptu, când caracterisau pe Lady Charteris rece, unamicabila si fâra ânima.

Înse fetitîa lui Robert — fetitî'a amórei ei — aceea a fost cu totulul altu ceva. Tocmai amóreia ei càtra aceea o îndemnă sè o deie dela sine, cá sè fîa scutita de furi'a barbatului si unchiului ei. Ôre acei patru-spre-diece ani nu i-au recitu ânim'a de càtra ea?

Când în sér'a acelei festivitâti statû Ulrich Mason înainte ea, elu sciù sè-i respunda la întrebare.

Numai încá odata a vedîutu elu o astfel de amóre suferinda, cum luciă ea în ochii ei, cari se atin-

tau la fetitî'a în hain'a alba, — numai încá odata a vedîutu elu în cas'a de pe strad'a parcului, unde o mama plângea peste fic'a ei, pe care pôte cà pentru totu-de-una a dat'o în mânîi straine.

Ei statura acum ierasi faci'a în faci'a si se cunoscura. Ierasi se întelnuira. Pe Ulrich îlu cuprinsè o înflorare. Ôr'a aceea de care se temuse elu sosi, mum'a îsi află fét'a.

Ochii ei graiau càtra elu, si i spuneau sè „aştepte!“

Polly erasi jucă.

Guido Carlscount aşteptă demandatiunile damei. Ei trecura pe lângă Ulrich si Lady Charteris sîoptî lui Ulrich : „Aştepta aci.“

Elu sîdeea pe o banca si priviă înainte lui. Datorintîele îlu chiamau la teatrulu din Speckhaven, — ce înse avea sè face? Mum'a Pollyei eră si de siguru o va luá dela sine. Pe Polly, lumin'a casei lui, bucurî'a estintîei lui, pe fiintî'a, care a iubit'o elu 14 ani si l'a torturatu dupa draga voi'a ei.

— Eu nu o dau, — îsi dîse Ulrich, — eu nu lasu sè mi-o rapésca nimenea, déca ea nu va voi sè se duca.

Vointî'a Pollyei înse eră sè fîa dama, si asiă ea va voi sè se duca.

Arborii, luminele si saltatorii inundau naintea ochilor lui Ulrich în negure gróse.

— Déca va voi, ea pôte merge, — îsi sîoptî elu, — dara nici odata sè nu scîa durerea ce asi simtî-o.

Dîu'a disparû, lun'a, stelele si lampele colorate o înlocuiau, si Ulrich totu încá aşteptă tocmai cá nainte de 14 ani în ramurile ulmului.

O mânâ rece i atinse deodata mân'a lui, si când se întorse, vedîu elu pe Lady Charteris cá o statua palida si fantomatica naintea lui.

— Urmédia-mi!

Totu încá îsi tineu cu tarîa mân'a cea rece.

Ulrich se înfloră. Elu cugetă la acele nimfe, cari rapescu cu sine fâra crutiare pe multi nefeciti.

Ei întrara în unu tufisîu, cá nimenea sè nu-i observe.

Ochii cei negrii ai Oliviei se atîntira selbaticu spre elu.

— E fetitî'a mea — pe care nainte de 14 ani ti-am dat'o, — sîoptî ea.

— Da, ilustra dómna.

— Si dta ai grigitu atâta timpu de fic'a mea, ea e tare si frumósa si sémena multu pe elu. A cui se dice a fi ea?

— Ea se numescè Polly Mason, orfan'a verului meu repausatu.

— Pe ea o chiamă Paulina.

— Da, — respunse Ulrich, uitându-se de sine, si elu mi-a împartasîtu astfel.

— Cine?

— Unu strainu, carele pe acelu timpu a petrecutu la noi, si-a exprimatü parerea, cá o chiama Paulina, — respunse Ulrich confusu.

— Cum a pututu elu sè scîa? Cine a fost acell'a?

— Elu s'a numitu Hawksley.

(Va urmá.)

Ce e nou ?

Dela curti. Împăratul Vilelm va stă la Wiesbaden până la începutul lui dec.; municipalitatea Berlinului i pregătesce o primă solemnă. — Comitele Hojós de Sprinzenstein, trimisul extraordinar și ministru plenipotențiar al Austro-Ungariei, a sosit la București, și a fost primit cu pompa mare la curtea Domnească. — Regele Italiei a numit pe br. Fava trimisul extraordinar și ministru plenipotențiar la București. — Br. Stuart ministrul reședinte al Rusiei în București și-a pedat credențianul.

Seiri personale. Conte Andrassy va sosi în 6 nov. la Budapesta. Fr. Liszt va petrece până după Crăciun în Roma, apoi va veni la Budapesta. Dlu D. Bratianu a plecat la Constantinopol și se ocupă de trimisul extraordinar și ministru plenipotențiar.

Titlul de Altetia Regala alu suveranului României este recunoscut de Austro-Ungaria, de Anglia, de Franța, de Germania, de Italia și de Rusia, cari totu-o dată considera acestu titlu că dobândit pentru totii successorii din casa Domnească actuală. Așa dăru de acum înainte se va întrebuintă acestu titlu în toate actele oficiale. La dorința Domnitorului înse, în adresele adunărilor legiuitoare, precum și în acele ale corpurilor constituite ale statului se va mântine tradițională numire de „Mari Ta!“

Gubernatorul Basarabiei, generalul Siebeco, a adresat o proclamație către locuitorii teritoriului românesc trecut prin tratatul dela Berlin sub dominația Rusiei. Proclamația este cu dată dela 9/21 oct., și dăru desiertării definitive a Basarabiei de către autoritățile române, și e scrisă numai românește. Temuțu-să ore generalul — scrie „Românulu“ — că nu va fi înțeles de către Basarabiani, de că le va adresa o proclamație în limbă rusă? Locuitorii Basarabiei nu cumva nu vor fi știindu rusește, ci numai românește? Dar atunci ce însemnează asigurările date la congresul dela Berlin despre naționalitatea rusă a Basarabiei de jos ?

Vice-gubernatorul rusu dela Tulcea a dat și el un avis către populația din Dobrogea. Avisul e scris rusește, românește și bulgărește, — și e prime credința, că „locuitorii dorescu a primi pe poporul românesc cu dragoste“, oprește înse „toate manifestările fără excepție.“

În cameră deputatilor ministrul Tisza a prezentat o copie din tratatul dela Berlin, după ce o opoziție l'a provocat mai adese ori spre acesta; copie a s'a dat la tipărire și împărțit între deputati pentru a o studia înainte de ce ar urmă desbaterile asupra-i.

Lud. Kossuth a scris ierăsi o epistolă amicului seu, deputatului Helfy, la care a alăturat un memorandum despre politică orientală. Kossuth dăce, că după ce Austria a fost scosă afara din Germania și Italia, și probăza noroculu de cucerire în Orient, — și politică dinastiei habsburgice a fost dela începutu a luă Bosnia și Hertiegovina cu ori ce pretiu; acestă a facutu-o în contielegere cu Rusia, careia i-a lasat mâna liberă pentru a sparge

imperiu otomanu. Andrassy a fost unu instrumentu numai de a executa planurile de multu timpu plamate ale dinastiei. Kossuth află, că elu în anul trecut, când a cugetat și scrisu despre o acțiune serioasă a monarhiei austro-ungare în contra Rusiei, s'a înșelat u reu; căci în Viena nime n'au cugetat de a întă resboiu Rusiei, ci prin dismembrarea Turciei a cucerit teritoriu câtu se pôte mai multu. La întelnirea dela Reichstadt s'a statorit program'a, în ce chipu se se facă rescôle pe teritoriulu turcescu, și cum se se dee lovitură de mörte dominației otomane. Lui Kossuth i pare reu, că pentru unu atare scopu, ce va aduce cu sine ruină Ungariei, s'a angajat u chiar barbati unguri în persoă lui Andrassy și Tisza.

Efectele tōmnei în Români'a. „Press'a“ scrie: Tōmna de estimpu continua a fi de unu senin și de o temperatura, ce sēmena a cea mai frumoasă vēră. Multi peri și meri au începutu se dea rōde nōue. Am veduțu ēnsi-ne unu maru, încarcatu de mere nōue, de marimea nucilor. Am gustat u dintr'ēnsele și au gustulu celu mai placutu. Câte-va dīle încă de caldura, și vor fi cōpte pe deplinu. Am veduțu și liliacu înflorit u.

Seiri merunte din tiēra. Dlu George Secula și-a mutat cancelariă advocatială din Baia-de-Crișu în Deva. — În comună Seliste (Transilvania) de curēndu a murit u veduva în etate de 104 ani.

Noutăti scurte din Români'a. Unu mare numeru de locuitori din Basarabi'a s'au stramutat la Galati; comună primese în toate dīlele declarațiuni pentru stramutare de locuință. — O companie pontonari români au facutu unu drumu peste Dunare la Gheceta, vis-à-vis de Braila, pentru a înlesni trecerea trupelor române în Dobrogea. — „Voc. Cov.“ scrie, că multi din Români ce rămănu în Basarabi'a, ma și unii bulgari, au luat u paspōrte române, spre a fi supusi români; multi emigrăza în Dobrogea, de și rusii împedecă această emigrare. — Culesul viilor, precum scrie „Resboiul“, a începutu a dă rezultate multiamitōre în cele mai multe podgorii din tiēra, mai ales în cea dela Dragășani. — Vestitul banditu Serdaru, care a fugit u, a fost prinsu ierăsi la Ruscūcu și pedatu autorităților române.

Din lumea mare. Localitățile anecstate Serbiei prin tratatul dela Berlin s'a cedat u finea lui oct. principatulu sērbescu. — Serbi'a, la cererea Austro-Ungariei, a trimis u patri'a lor pe refugiatii bosniaci stabiliți pe teritoriulu sērbu, cărora li s'a asigurat u scutirea de ori ce pedēpsa. — Împăratul Vilelm și principele Bismarck a primit u epistolă amenințătoare. — În Poloni'a rusească, districtul Sompolno, unu comerciantu de 88 ani s'a casatorit u o femeia de 100 de ani. — Serbi'a, la cererea Rusiei, a dat u ordinu trupelor sale d'a desiertă localitățile ce ocupau în principatul bulgaru.

Flamur'a lui Hymen.

Dlu Arseniu P. Bunea la 27 oct. și-a serbat u cunună cu dsiōr'a Regi'n'a Boeriu în Vadu.